NR. 4422

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-Num 164 - Preu 10 fr. - 4 d'agost del 1948-Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris (X°)

Centre d'Estudis Catalans Biblioteca

UNIFICAR L'ACCIO DE LA CLASSE OBRERA ES UN IMPERATIU DE LA LLUITA

per Josep MOIX

EN la tasca per unir els partits i organitzacions sindicals i les forces patriòtiques contra el règim feixista terrorista de Franco i Falange, i unificar l'acció de la classe obrera i les masses treballadores el nostre Partit no hi escatima cap esforç per costós que sigui.

Convençuts que els progressos que estem assolint ens acosten a objectius d'unitat més àmplia i completa, cada pas que donem endavant ens estimula i encoratja per a intensificar aquest treball.

Es cert que el nostre esforç no ha trobat encara el ressò suficient perquè els progressos fets puguin ésser presentats en formes orgàniques, però això no disminueix pas els bons i prometedors resultats positius aconseguits arran de la Carta Oberta de la Delegació del Comité Central del P.S.U. a l'interior adreçada al Comité Regional de la C.N.T. proposant-li la creació d'un Comité Central d'Enllaç P.S.U.-U.G.T.-C.N.T. que es posi a la capdavantera de la lluita dels obrers i l'orienti cap a objectius victoriosos. Cridant els treballadors cenetistes a integrar els Comitès existents a què reforcin llurs accions en defensa de la vida dels obrers.

A les fàbriques, als tallers, a les obres, a les oficines, a tots els llocs de treball, al camp d'arreu de Catalunya la crida feta per la Delegació del C. C. ha estat discutida i favorablement acollida pels obrers cenetistes. La discussió ha sortit del marc de simple comentari i ha tingut manifestacions concretes d'entusiasta adhesió per un gran nombre d'obrers cenetistes que s'ha traduït en la formació i reforçament de molts Comitès d'unitat obrera.

Aquest resultat, altament significatiu, és revelador de la forta i favorable reacció que s'està produint entre els veritables cenetistes, autènticament revolucionaris i honestos, enfront dels que s'anomenen llurs dirigents. Reacció que ha estat possible, en gran mesura, gràcies al treball d'esclarament portat a terme pel nostre Partit i la U.G.T. de Catalunya a l'interior del país. El nostre òrgan clandestí «TREBALL» i el de la U. G. T. «LAS NOTICIAS», llegits amb patriòtica emoció pels treballadors, han contribuït decisivament, per la justesa d'una línia política de lluita i unitat antifranquista, a desmmascarar i denunciar els traïdors, els capituladors i agents del franco-falangisme i de l'imperialisme que, amb la complicitat traïdora del seu instrument Franco, està penetrant en el nostre país i sotmetent-lo al seu domini econòmic i, per conseqüent, polític.

A la llum dels fets, els obrers cenetistes cada dia veuen més clarament la crua realitat del que passa en els organismes dirigents de la C.N.T. Comprenen i condemnen la dictadura imposada per alguns dirigents al servei dels interessos de la reacció i del franquisme i no dels de la classe obrera. Veuen i condemnen la competència desfermada dels dirigents faistes d'una i altra branca, aparentment enemigues i realment unides pel seu anticomunisme.

Els treballadors cenetistes saben prou bé que sota el pretext de l'anticomunisme s'encobreixen els plans reaccionaris de lluita contra les organitzacions democràtiques, fonamentalment les de la classe obrera, compreses les sindicals. Comprenen que la divisió de la classe obrera i les seves organitzacions paralitzen o frenen la seva força i activitats, que la divisió sindical desmoralitza, desanima i refreda l'entusiasme dels treballadors menys conscients socialment i politica. Adquireixen la convicció que els treballadors dividits estan més indefensos i exposats als cops i atacs del règim franquista i a l'explotació despietada de la gran burgesia. Constaten que quan els treballadors actuen i lluiten units a les fàbriques aconsegueixen reivindicacions que milloren llurs terribles condicions d'existència.

Es, doncs, natural la bona reacció dels obrers de tradició cenetista que rebutgen la posició antiobrera, traidora als interessos generals i permanents dels treballadors, adoptada voluntàriament i conscient per dirigents faistes que, deshonorant la C.N.T., s'han passat obertament al camp de l'enemic.

Els obrers veritablement cenetistes no tenen res de comú amb el faisme els líders del qual arriben fins a proclamar públicament que tenen fonamentals coincidències amb els falangistes, com ho ha dit Santillan en el seu llibre «Por qué perdimos la guerra» i com no fa gaire ho ha dit Garcia Pradas en afirmar que «els comunistes són avui pitjors que els feixistes». Els treballadors cenetistes interpreten perfectament el sentit i el propòsit d'aquestes paraules expressades en un moment que la reacció internacional i les forces imperialistes centren la lluita contra la democràcia atacant a mort els Partits Comunistes de tot el món. Copsen que quan Franco i els seus botxins plantegen als pobles hispànics el falsi dilema de «Franco; sí, comunismo, no», atacar els comunistes és dir «Franco, sí».

Comprenen que aquesta actitud no és inspirada per un esperit revolucionari i proletari. Coneixen abastament la composició obrera i el caràcter de classe dels partits comunistes i saben que en llurs rengles no es troben pas els enemics dels treballadors, els falangistes, els imperialistes, els financers, els grans industrials, els capituladors. Els treballadors cenetistes saben molt bé que llurs enemics no es troben en el P.C. d'Espanya ni en el P.S.U. de C.: saben que són justament els comunistes els més abnegats i heroics, els més incorruptibles combatents per la República, per les llibertats nacionals i l'emancipació de la classe obrera.

Sortosament s'està formant una línia divisòria entre els obrers cenetistes revolucionaris de tradició combativa i proletària i els elements de la F.A.I. els quals són un instrument de la reacció espanyola i internacional.

Una experiència personal d'actuació en els rengles de la C.N.T. em permet afirmar que els treballadors rebutgen la dictadura faista, que mai no han renunciat a la democràcia sindical, que senten profundament els problemes polítics de règim i de govern. Tampoc no accepten que la C.N.T. sigui un clos tancat de la cleda faista, car saben que això contradiu els principis unitaris de la seva fundació, com s'establi per la resolució adoptada en el Congrés de constitució, l'any 1910, quan diu:

«Es decideix constituir una C.N.T. que es composarà, provisionalment, de totes les Societats no adherides a la U.G.T., a condició que una vegada constituïda la C.N.T. es facin gestions per arribar a un acord entre les dues Federacions a fi d'unir tota la classe obrera en una sola Organització».

Els obrers i militants cenetistes que segueixen fidels a aquest principi unitari són indiscutiblement els més qualificats per a dirigir la C. N.T. i establir la unitat d'acció amb llurs companys de la U.G.T. per menar la lluita implacable contra el règim franquista i contra tota maniobra de capitulació, creant així pel futur els fonaments d'una Central Sindical única.

Saludem, doncs, amb gran entusiasme el ressò que ha tingut la crida de la nostra delegació a l'interior i estem segurs que els Comitès d'enllaç P.S.U.-U.G.T.-C.N.T. es multiplicaran arreu de Catalunya i mobilitzaran la massa treballadora en les accions reivindicatives per unes condicions de vida millors i accelararan la lluita de tot el poble per enderrocar el règim franquista i restablir els drets democràtics i sindicals, la República i les llibertats nacionals de Catalunya.

Ells han dit:

«Els guerrillers de Llevant i Aragó, els d'Espanya tota, hem agafat les armes continuant les més pures i glorioses tradicions nacionals alliberadores i no les abandonarem fins a la victòria plena i rotunda de la causa sagrada del poble i de la democràcia».

I al cap de dotze anys la guerra continua viva en tots els àmbits de la pàtria trossejada pel franquisme

Els soldats de la República s'han defensat amb heroisme a Pazos de Sarreaus

Set guerrillers de Jaen han mantingut a ratlla tots els guàrdies civils de la Carolina i Montealegre

El patriota Fermin Loreda Rodriguez s'ha fet matar per salvar un nucli guerriller de Pola de Siero

Sabotatges, execució de traïdors i cops de mà en diversos indrets del país

Sòn respostes a la Crida dels guerrillers de Llevant

Els guerrillers gallecs s'han batut com a lleons a Pazos de Sarreaus

A Pazos de Sarreaus, provincia d'Orense, els guàrdies civils d'aquella comandància van organitzar el dia 14 de juliol una operació de gran estil, amb tot el luxe imaginable de forces i d'elements de combat, per tal com havien estat informats que hi havia un nucli de guerrillers al poble.

Però els soldats de la República no es deixen sorprendre. Situats els guerrillers gallecs en un punt estratègic de Pazos, van rebre com calia els esbirros del tricorni amb un intens foc de fuselleria i a cops de bomba de mà.

Després d'un llarg tiroteig, quan els guerrillers, aprofitant-se de la nit, van burlar el setge i retirar-se a llur base, hi havia un caporal i un número de la guàrdia civil ferits de consideració.

Els guerrillers van haver de lamentar la pèrdua d'un company, el qual, ferit, fou salvatgement rematat pels «civilis». Però no fou aquesta l'única malifeta de les forces de repressió, per tal com també van intentar assassinar una dona del poble que ha hagut d'ésser hospitalitzada a Orense, ferida de gravetat.

La guàrdia civil s'estavella davant l'heroisme de set patriotes

El 18 de juliol, nombroses forces combinades de la guàrdia civil de la Carolina i Montealegre, provincia de Jaen, van intentar copar una unitat guerrillera que operava en el partit judicial de Guarromán.

Els guàrdies van creure que l'havien trobat concentrada a la finca dita «Villa Carmencita», quan en realitat no hi havia més que set homes armats als voltants de la casa.

Però si només eren set fusells, els que se'n servien eren set soldats de la República, set patriotes espanyols que van mantenir a distància durant una pila d'hores tots els guàrdies dels llocs de la Carolina i Montealegre.

El combat va cessar només quan els guerrillers havien acabat totes les municions i les bombes de mà que van servir per a obrir-se pas per entre els mànsers de la guàrdia civil, la qual va acabar demanant reforços a Jaen per a prosseguir una inútil persecució d'uns patriotes que sembla que la terra se'ls mengi cada cop que les forces de repressió surten a empaitar-los.

ELS GUERRILLERS PAREN UN AUTOBUS DE LINIA I MATEN EL GUARDIA QUE ELS PLANTAVA CARA

La guàrdia civil és cada vegada menys temuda entre els patriotes que lluiten contra el franquisme. Els esbirros amb tricorni són cada dia un obstacle menys insuperable per a les accions guerrilleres. La prova la van donar els guerrillers de Llevant en calar foc al tren de València a Utiel, en una zona en la qual hi ha un guàrdia civil a banda i banda de les carreteres i de les vies de ferrocarril cada deu metres.

Malgrat la vigilància, amb tot i que no hi ha tren que no porti més d'una parella d'aquest maleit cos del tricorni, els soldats sense uniforme de l'Exèrcit de la República, el veritable exèrcit d'Espanya i de la seva independència, van fer baixar tothom del tren i, en presència dels «civilots» van incendiar-lo i destruir el material que transportava per a les forces de repressió que operen contra l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

El control dels transports cada dia és més difícil al franquisme. Així ha ocorregut en una de les carreteres de Terol, en la qual els guerrillers van parar un autobús de línia per a convencer-se si hi anava o no cap jerarca falangista.

Un cop de peus a terra, tots els viatgers foren invitats a ensenyar la cèdula personal. Però mentre els guerrillers verificaven la identitat de tothom, heu's aci que el guàrdia civil Florencio Fernández que anava també a l'autobús es va treure la pistola i va començar a disparar per «salvar» l'honor del cos. No va tocar ningú. En canvi, el guerriller que assegurava la vigilància de l'operació de control segà el guàrdia civil amb la seva pistola metralladora, amb no gens dissimulada satisfacció per part de tots els camperols que anaven de viatge.

Un cop els guerrillers van confirmar que no hi havia falangistes dintre l'autobús i l'explicació, per part del cap del destacament, dels objectius de l'Agrupació guerrillera que actua en aquelles contrades, els soldats de la República es van retirar tot deixant els passatgers meravellats de la correcció que aquells homes armats havien tingut amb ells.

A Rio Ibor fracassa una expedició punitiva de la guàrdia civil

La guàrdia civil de Càceres va sortir el dia 15 del mes passat cap a la zona de Rio Ibor, per tal com havia rebut confidències que hi havia un nucli guerriller concentrat.

La vigilància dels patriotes va frustrar, però, l'operació de les forces repressives.

El foc dels fusells i les bombes de mà dels soldats de la independència i de la República, afegit al bon ordre de la formació guerrillera extremenya, foren la causa que els guàrdies civils haguessin de tornar a Càceres sense el resultat que esperaven.

Un combat a Cazalla de la Sierra

Al terme de Cazalla de la Sierra, provincia de Sevilla, hi va haver el mes passat una topada entre un grup de guerrillers dels que operen per la regió i un destacament repressiu de la guàrdia civil.

El combat dura una bona estona, però els guerrillers assoliren retirar-se sense sofrir baixes.

Avui com abir, per les muntanyes del nostre país, els soldats de la República mantenen enlairada la bandera de la independència i sobiranía nacionals.

Si us plau per força, els falangistes han de subministrar la intendència dels guerrillers

El dia 15 de juliol els soldats d'una unitat guerrillera de les que operen per la provincia de Ciudad Real van anar a la finca dita del «Chorro», propietat d'un falangista i situada en el terme municipal de Puebla de Don Rodrigo, i es van endur abundants provisions i algunes escopetes que han anat a engrossir la intendència i l'armament dels patriotes que lluiten per la República.

No van tenir necessitat d'exercir cap violència, per tal com el propietari falangista va fugir així que va veure arribar els guerrillers.

Sabotatges contra les línies telefòniques i d'alta tensió

Per tal d'obstaculitzar les comunicacions de les forces repressives, els guerrillers gallecs de la provincia de Lugo van fer caure el 15 de juliol setze pals telefònics del terme de Riobarra.

Les comunicacions van estar interrompudes una colla d'hores, amb la qual cosa es va dificultar considerablement la persecució dels guerrillers que operen en aquelles comarques.

A la provincia de Cuenca, la nit del 20 al 21 de juliol, féu explosió una forta càrrega de dinamita que els guerrillers havien col.locat a la base de la torre d'alta tensió de Villora a Barcon, situada davant de Buenache.

A conseqüència de la bomba, van caure tres de les potes de l'esmentada torre.

(Segueix a la pàg 4)

La justícia guerrillera és inexorable amb els traïdors

Un advertiment a un propietari amic de la guàrdia civil

Els guerrillers andalusos de la provincia de Sevilla, assabentats que un tal Enrique Meléndez, propietari de la finca anomenada «Pocito», del terme de Constantina, era massa amic de la Falange, van decidir fer-li-ho pagar el dia 12 de juliol amb la imposició d'una multa de deu mil pessetes, la qual cosa aquest propietari va complir per evitar que la justícia guerrillera anés més endavant.

Cal creure que ara s'hi mirarà una mica a ésser massa complaent amb les parelles de la guàrdia civil que cerquen informacions per les cases de camp.

Execució d'un confident a Astúries

El passat dia 14 de juliol, els guerrillers asturians van baixar al poble d'Elgueta, proròquia de Cuane de Langreo, per tal d'aplicar la justícia guerrillera a un confident de la guàrdia civil.

Un cop tret de la taverna on el miserable es trobava, fou conduït fora del poble i, prèvia recordança de tota la seva infame tasca prop dels enemics dels pobles hispànics i de llurs esbirros, els soldats de la República van donar el càstig que el confident es mereixia.

Més traïdors a la pàtria passats per les armes

La justícia guerrillera és implacable contra els traïdors, confidents i botxins franquistes. Darrerament a Blimea, Sotondrio, (Astúries) el comandament guerriller de la zona condemnà a mort el confident José Arales pels seus crims contra els patriotes. Aquest criminal, al servei de la guàrdia civil i de les contrapartides guerrilleres, s'havia especialitzat a denunciar els guerrillers, els comunistes i altres membres del moviment de Resistència. Els guerrillers han executat la sentència.

A Ciano, Langreo, els guerrillers han condemnat a mort i executat també un altre confident de la guàrdia civil.

Dos enemics del poble, botxins de la pàtria, que no faran més mal i que han pagat amb llur miserable vida totes les seves malifetes!

Un altre que ha pagat les seves confidències

El 15 de juliol, els patriotes armats de la provincia de la Coruña van detenir el traïdor Pedro Maceira que informava la guàrdia civil del lloc de Miño de tot allò que creia saber respecte els guerrillers gallecs.

Com en altres indrets on els guerrillers cacen aquests miserables, el confident Maceira va pagar d'una vegada tots els seus crims. Una bala justiciera va acabar amb la vida d'un instrument vil de les forces de repressió.

UN EXEMPLE de la invencibilitat del nostre poble

El patriota asturià FERMIN LOREDA sacrifica la vida per advertir els guerrillers en perill.

Tieana és un poblet asturià del Consell de Pola de Siero en el qual el passat dia 21 de juliol un patriota fèu el sacrifici de la seva vida per salvar la d'uns guerrillers que la guàrdia civil cercava.

Aquest heroi es deia Fermin Loreda Rodriguez. Detingut per les forces de repressió, fou convingut que Fermin, sota bona escolta, indicaria l'amagatall dels guerrillers de Pola de Siero. Quan van arribar tots plegats prop d'una casa de Tieana en la qual n'hi havia dos, Fermin es posà a córrer i, naturalment, els mànsers van començar a vomitar foc, amb la qual cosa, si bé el patriota Fermin Loreda Rodriguez va perdre la vida, els espetecs de les descàrregues dels guàrdies civils van servir per a prevenir els dos guerrillers de la casa i tots els altres que hi havia al poble.

Amb uns homes d'aquest temp, la victòria no pot ésser més que nostra!

Un dur combat a Terol

En una masia coneguda pel nom d'Ayoona, a la provincia de Terol, front mantingut per l'heroica Agrupació guerrillera que ha fet la patriòtica crida que aquests dies aixeca tota l'emigració espanyola, ha tingut lloc darrerament un dur combat del qual han arribat ja les primeres notícies.

Un nucli guerriller que es trobava acampat als voltants d'aquesta masia fou atacat per sorpresa per un nòvel de guàrdies civils de la Comandància de Terol, flanquejats per nombroses forces d'infanteria de l'exèrcit regular franquista, provistes d'armes automàtiques i fins i tot de morters.

La vigilància dels guerrillers impedí, però, que fossin copats i aniquilats, tal com els franquistes esperaven. Aquells soldats d'Espanya de l'Espanya lliure, es van defensar enèrgicament contra els repetits assalts de què eren objecte per part de forces infinitament superiors. Durant una pila d'hores d'un foc terrible va vessar heroisme i van mantenir a ratlla els assaltants.

Aquesta defensa va desconcertar l'enemic, el qual no esperava una tan aferrissada resistència. Aprofitant-se, doncs, de l'escassa moral de les forces franquistes, els guerrillers van aprofitar la fosca de la nit per a resilitar un contraatac que els va permettre de trencar el setge i obrir-se pas entre els guàrdies civils i soldats i desmaravellar-ho sense deixar cap mena de rastre, sense deixar un sol guerriller ferit.

El Patronat Català de Defensa de les Víctimes del Franquisme

S'ens prega la publicació de la nota següent.

«La Comissió Organitzadora del Patronat Català de Defensa de les Víctimes del franquisme vol posar de relleu davant de l'opinió l'entusiasta acollida amb que l'emigració catalana respon a la seva crida. Ja són prop de dues mil les adhesions de caràcter individual i molt nombroses les adhesions col.lectives.

La Comissió Organitzadora prega a tots aquells que han enviat llur adhesió de no impacientar-se, car no li és possible d'assegurar la resposta immediata, donat el gran nombre de cartes que diàriament es reben.

Entre les adhesions col.lectives valuosíssimes que el Patronat ha rebut i que successivament farà coneixer es troben:

CASAL DE CATALUNYA, de Perpinyà; CENTRE CATALÀ de Tolosa; CENTRE CATALÀ, de Narbona; CENTRE CATALÀ de Lió; CENTRE CATALÀ, de Angoulême; LLAR CATALANA, d'Oran.

La Comissió Organitzadora comunica que prepara la celebració, per al dissabte dia 21 d'aquest mes d'agost, d'una Assemblea Constitutiva que se celebrarà a l'Hôtel des Sociétés Savantes i en la qual s'estructurarà el Comité d'Honor, el Patronat i el Consell Directiu i Nacional.»

Universitat de Barcelona Centre d'Estudis Catalans Biblioteca

© Institut d'Estudis Catalans i Hemeroteca General CEDOC

Parlen els rabassaires

UNA CARTA-CIRCULAR del CONSELL EXECUTIU

HEM rebut una carta-circular del Consell Executiu, el contingut de la qual demostra que en lloc de rectificar-se, cada dia empitjora més.

La gravetat de les qüestions que ens planteja i el caràcter general de la carta-circular ens obliga a silenciar-ho, com podrem sentir-nos obligats a fer-ho si es tracés d'un document personal.

Es tracta que el Consell Executiu ens comunica que ha destituït del càrrec de delegat del Sens el company Pere Santamaria. Tenim altament, raons per a creure que altres companys delegats han estat objecte d'idèntica mesura, i de més a més, tenim indicis que el Consell Executiu es considera desvinculat dels seus darrers dirigents en relació als altres companys, la conducta dels quals és irreprotxable pel que es refereix a servir l'organització i prestigiar-la.

Es per això que volem donar la nostra opinió públicament sobre la carta-circular i dir que el camí pel qual es deixa portar el Consell Executiu no solament es equivocat, sinó que a més, es perillós.

Es el camí de l'arbitrariet i de la persecució pol·lítica pel qual entra per primera vegada un òrgan dirigent de la nostra Organització.

I és així com, per primera vegada, el Consell Executiu no ho raona pas en una violació real o suposada dels principis que sempre han inspirat la Unió de Rabassaires, o les de les normes, Estatuts i Reglaments aprovats pel nostre Congrés. I per a nosaltres, això es, fonamental, i el Consell Executiu no ho fa perquè no pot. Perquè els companys als quals el Consell Executiu dirigeix les seves publicacions d'una nota i de «La Terra» i amb la carta-circular «han mantingut, públicament i oficialment, en el camp que és propi de la Unió de Rabassaires.

Fortment el company Santamaria es qui denunciava la setmana passada que és el propi Consell Executiu a Prades el que ha gient l'esquena a compromisos que la nostra Organització havia contret a Cubllanya.

El Consell Executiu ha deixat de practicar una política d'unitat pagesa i d'alliança de la pagesia amb els treballadors de la ciutat; política aquesta que la considerem vital per a l'enderrocament del franquisme i per a l'eficaç defensa dels interessos dels pagesos treballadors.

Per altra banda, els nostres òrgans dirigentes a Catalunya van practicar sempre la norma de deixar que els pagesos es reunisin i s'organitzessin d'acord amb llurs conveniències personals, quant ni a cap Sindicat quina candidatura ha votat, per bé que els companys dirigents han intentat candidatures, tal als van o deixa d'anar, la nostra cada dia menys.

Estenem que aquesta norma és la inclusa de la nostra Organització.

En mèrits de que, dons, ara a Franca, el Consell Executiu es considera facultat per aplicar sancions a determinats companys per haverse disposat a llurar obertament contra el franquisme?

Per que han fet els dit dret i compliert amb el deure de criticar el nostre Organ dirigent?

Per que han volgut organitzar a França amb objectius ben concrets de pagesos treballadors, catalans i republicans?

Qui ens ho ha en tot això?

Es que el Consell Executiu encara no està convencut de la seva importància i ineficàcia en la lluita antifranquista? Es que encara no s'ha adonat que Pan Padró li ha mentit i ha mentit a tota l'Organització per a justificar la seva dependència i els seus compromisos amb petites forces no rabassaires ni amigues dels rabassaires, amb les forces de la capitalisme?

I es ben clar que per assolir uns objectius tan dolents, el Consell Executiu ha de forçar, si cal, fins a aplicar sancions de la mena de les que es disposa aplicar al company Santamaria i altres companys.

Però això és forastier a la Unió de Rabassaires.

I la nostra Organització, per la lliure voluntat dels nostres militants, manifestada en el caràcter d'aquesta alliança de la pagesia amb la classe obrera, hom li a aquesta alliança d'una Organització combativa com ha estat sempre la nostra, una organització no combinent i capitulador. En una paraula: transformar la Unió de Rabassaires en una organització antirrabassaires, que ja no ha estat i es la seva raó d'ésser.

I es ben clar que per assolir uns objectius tan dolents, el Consell Executiu ha de forçar, si cal, fins a aplicar sancions de la mena de les que es disposa aplicar al company Santamaria i altres companys.

Però això és forastier a la Unió de Rabassaires.

I la nostra Organització, per la lliure voluntat dels nostres militants, manifestada en el caràcter d'aquesta alliança de la pagesia amb la classe obrera, hom li a aquesta alliança d'una Organització combativa com ha estat sempre la nostra, una organització no combinent i capitulador. En una paraula: transformar la Unió de Rabassaires en una organització antirrabassaires, que ja no ha estat i es la seva raó d'ésser.

Per que han volgut organitzar a França amb objectius ben concrets de pagesos treballadors, catalans i republicans?

Qui ens ho ha en tot això?

Es que el Consell Executiu encara no està convencut de la seva importància i ineficàcia en la lluita antifranquista? Es que encara no s'ha adonat que Pan Padró li ha mentit i ha mentit a tota l'Organització per a justificar la seva dependència i els seus compromisos amb petites forces no rabassaires ni amigues dels rabassaires, amb les forces de la capitalisme?

HENRY WALLACE, candidat progressista a la Presidència dels E. E. U. U.

Dal 23 al 25 de Juliol va tenir lloc a Filadèlfia el Congrés constitutiu del Partit Progressista Americà amb l'assistència de 2.500 delegats, negres i blancs, homes i dones, joves i vells, pertanyents a diverses classes i estaments socials i representant els diferents Estats.

La primera sessió feu presidida per Charles Howard, advocat negre del Iowa, el qual declarà en obrir l'acte:

«Estem reunits en una sala plena encara pels fantasmes del circ «republicà» i els fantasmes «democràtics». Aquests dos partits s'han convertit en còpies idèntiques un de l'altre. Llurs dirigents han demostrat que no els interessa cercar la pau, al contrari. Es per això—afegí— que New d'origir entre Wallace i una nova guerra mundial. Unicament Wallace pot garantir la pau i assegurar la prosperitat per als Estats Units».

El Congrés discutí el programa del nou Partit i en nomenà President Pencegovernador de l'Estat de Minnesota Elmer Benson i vicepresidents Paul Robeson, famós cantar negre, i Fitzgerald, vicepresident del C.I.O. i president del Sindicat d'electricistes.

L'acte més transcendental del Congrés ha estat l'elecció de Henry Wallace com a candidat progressista a la Presidència dels Estats Units i el senador Glen Taylor com a candidat a la vicepresidència.

En donar la conformitat perquè el Partit Progressista presentés la seva candidatura, Henry Wallace pronuncià un important discurs en el qual analitzà els esdeveniments ocorreguts en la vida política dels Estats Units després de la mort de Roosevelt.

«Alemanya—digué Wallace, entre altres coses—serà el centre de cada crisi internacional mentre i tant no s'arribi a un acord amb la Unió Soviètica. Els actuals dirigents dels Estats Units faciliten la potència dels propietaris dels «carteis» que aceptaren favorablement Hitler, recolzaren el moviment hitlerià i financiaren la guerra. Si jo fos President—prosseguí—, no hi hauria crisi a Berlin».

Parlant del Programa del nou Partit, basat en principis democràtics, la igualtat racial i una política exterior d'amistat i col·laboració amb la Unió Soviètica, Henry Wallace afegí:

«Jo he promès acabar amb l'actual ambient de pànic i dedicare tota mena d'esforços a impedir que es seguisci inculcant en la mentalitat popular la «justifi «ció». He promès també acceptar i decepto el recolzament de tots aquells que defensen el programa de lluita per la pau que jo he exposat ací, el revolucionari de pits els que prediquen i tenen fe en la democràcia».

En el sí del camp imperialista, als mateixos Estats Units, existeixen seriosos contradiccions entre interessos monopolistes spossats i per tant entre els medis polítics que s'ho llurs representants.

Les contradiccions i vacil·lacions de la política nordamericana en la solució del problema alemany en són una prova enclatant. S'enfrontes els interessos monopolistes dels que volen, per mitjans pacífics, continuar llurs negocis monopolistes, a l'interior dels Estats Units fonamentalment, i els altres, els representants dels grans trustes internacionals, expansionistes, que necessiten la guerra per a donar solució a llurs problemes insolubles i que estan disposats a desfermar-la. El general Clay és, actualment, l'home més representatiu d'aquests medis bel.licosos, partidaris de l'expansionisme a ultrança i de la no ocular davant de res.

Contra la política aventurera d'aquests medis, que tenen una forta influència en el departament d'Estat i en l'Exèrcit, s'alzaguen veus com la del mateix Walter Lippman que s'oposen al desferment d'una nova hecatombe mundial i en la qual vuen l'ensulciada del règim capitalista.

La lluita entre els grups d'interessos oposats a l'interior dels Estats Units reflecteix en part la veritable situació i debilitat interior del camp imperialista i antidemocràtic.

En aquestes condicions, la constitució del Partit Progressista Americà i la designació de Henry Wallace com a candidat a la Presidència dels Estats Units reveleixen una gran significació. Això independentment de les possibilitats de triomf que pugui tenir el candidat progressista en unes eleccions celebrades sota el signe d'unes lleis electorals antidemocràtiques i en les quals els interessos dels trustes i la força de la màquina electoral manejada pels caciques polítics pot tenir més importància que la voluntat de les masses populars.

Des de la mort de Roosevelt, el poble dels Estats Units ha vist com desapareixien als darrers vestigis de diferenciació entre el partit «democrata» i el partit «republicà», entestats un i altre en una política imperialista i antidemocràtica a l'interior, imperialista i antisoviètica a l'exterior; han vist com els homes més reaccionaris, i imperialistes, sobretot els militaristes, ocupaven els llocs clausis del país i de la diplomàcia nordamericana.

El gran mèrit de Henry Wallace i del Partit Progressista Americà és facilitar a les masses progressistes dels Estats Units la possibilidad d'unir-se entorn d'un programa democràtic i d'un partit amb i capaç d'enfrontar-se amb èxit a aquesta política neofeixista.

Als Estats Units hi a milions de ciutadans que posseixen fidels als ideals democràtics i progressius. Es a aquests homes i dones, d'una i altra raça, sense distincions ni discriminacions, que Henry Wallace s'adreça per a oposar un dic a l'avanç del neo-feixisme de Wall Street.

La creació del Partit Progressista Americà representa un pas important cap a l'organització de la lluita política del poble dels Estats Units contra l'imperialisme i per la democràcia. Entorn del programa del nou Partit s'agrupen diverses organitzacions democràtiques i progressives, d'obrers, pagesos i d'intel.lectuals i de la burgesia liberal, antiimperialista. El Partit Comunista dels Estats Units li dóna el seu recolzament més complet.

L'entusiasme que la candidatura de Henry Wallace ha despertat arreu dels Estats Units i la constitució del nou Partit demostren que en el cor, en la fortalesa mateixa del camp imperialista i antidemocràtic, hi a forces progressives que s'aixequen per a impedir que els factors de guerra pugin arrossegar la humanitat a una nova hecatombe. El camp antiimperialista i democràtic s'ha enfortit.

Catalans!
Escolteu

Ràdio Espanya Independent

Emet cada dia a les 4'30, 5'30, 6'30, 7'30 de la tarda per ondes de 193, 33, 34'2 metres.

A les 4'30, 9'30, 10'30, 11'30 i 13'30 del matí per ondes de 33, 29'2 32, 34, 40'4 i 40 metres i a totes les hores esmentades per ondes de 325 metres.

Ràdio Praga

Cada dia a les 21'30, 23'30 i 24'30 per ondes curtes de 31'41 metres.

La situació material dels treballadors a la U.R.S.S.

L'economia de la Unió Soviètica, es desenvolupa segons les lleis de l'acumulació socialista, la qual cosa garantiex el constant augment del benestar dels treballadors.

Abans que tot cal assenyalar que a la U. R. S. S. no existeix atur obrer. El dret al treball està present a la Carta Fonamental, a la Constitució de la U. R. S. S. es proclama: *«Els ciutadans de la U.R.S.S. tenen dret al treball, a «gint, a obtenir treball garantit i retribuit segons la seva quantitat i qualitat. El dret al treball està assegurat per l'organització socialista de l'economia nacional, per l'augment constant de la força productiva de la societat soviètica, per l'eliminació de la possibilitat de crisi econòmica i per la supressió de l'atur forçós.»*

A la U. R. S. S. el nombre d'obrers i empleats augmenta constantment. Dels 10.800.00 que eren el 1928 van arribar a 31.200.000 el 1940. Solament en dos anys del pla quinquennal de la postguerra, el nombre d'obrers i empleats ha augmentat de 4.300.000. En el primer semestre d'enguany, la indústria de la U. R. S. S. comptava ja amb un milió d'obrers més que en el mateix período de l'any 1947.

La mitjana del salari real dels obrers ens els anys 1929 i 1930 era la superior d'un 167 per cent al que existia abans de la Revolució socialista. Durant el segon pla quinquennal, la mitjana del salari duplicà. I en la postguerra el salari real segueix augmentant. En el primer trimestre d'enguany, el salari real dels obrers i empleats ha augmentat un 41 per cent en relació al mateix período de l'any passat i com a conseqüència de la rebaixa de preus, l'augment de les cargues legislativa del rible i l'alça dels salaris.

També augmenta constantment el valor de la jornada de treball agrícola. (unitat convencional de mesura de la quantitat i qualitat del treball dels colkosos). En començar-se l'any 1950 el terme equivalent, la quantitat de gra que es recollí a la U. R. S. S. per línea pagesa fou de dines vegades i mitja que en temps de la Rússia tsarista i els ingressos personals dels colkosos augmentaren de 2.7 vegades, salant durant el segon quinquenat del. L'abolició, a darrers del 1947, del sistema de cartes de proveiment de productes industrials i d'alimentació i la rebaixa dels preus ha fet pujar considerablement el valor real de la jornada de treball agrícola.

Al costat d'això, en altres països disminuïxen els salaris dels treballadors a conseqüència de l'augment de l'atur obrer i de l'encarriment dels articles de consum. Segons càlculs de l'economista britànic Cuixins, el 1937 hi havia a la Gran Bretanya quatre milions d'homes i dos milions de dones que guanyaven salaris inferiors al mínim necessari per a viure. Incloent llurs famílies, la xifra de persones necessitades era de 10 milions.

Segons dades facilitades per la Societat Nordamericana d'Investigació de Preus, el 1949 als E. E. U. U. el mínim necessari per a viure pujava a dos mil dòlars anuals, mentre que la mitjana del salari dels treballadors nostes era de 1.498.

A la Gran Bretanya, segons dades oficials del Butlletí de les Escoles Econòmiques de Londres i Cambridge, els preus han augmentat d'un 60 a 65 per cent en relació al nivell de l'any 1937. I mentrestant s'aplica la congelació dels salaris dels obrers.

La reproducció ampliada socialista porta a l'augment constant de la quantitat d'articles de consum en venda. La circulació de mercaderies augmenta 15 vegades des del 1928 al 1940. En els darrers anys, la venda d'articles al detall ha anat augmentant com a conseqüència de la rebaixa de preus, i l'augment de la capacitat adquisitiva del poble i l'alça dels salaris.

L'augment de la renda nacional de la U. R. S. S. a conseqüència de l'acumulació socialista permet assignar quantitats cada dia majors a les necessitats culturals i socials dels treballadors. Aquests desembossaments de l'Estat constitueixen un salari addicional per als obrers i empleats. Això és una part de l'existència, existència d'ensenyança gratuïta, subsidi en cas de pèrdua de la capacitat de treball, etc.

Les despeses en el primer pla quinquennal per a atencions socials i culturals representaren en el pressupost de l'Estat de la U. R. S. S. 24,1 per cent, en el segon 26,1 per cent i en el pla quinquennal de la postguerra 30 per cent.

S'esmercen milers de milions de rubles en sanitat, la qual cosa fa que el número de consultes mèdiques del país hagi augmentat 17 vegades en relació amb els que funcionaven abans de la Revolució socialista. I el nombre de metges 9 vegades.

L'Estat soviètic dedica actualment considerables fons a la previsió social. El número de la previsió social està prescrit a la legislació de la U. R. S. S. La Constitució de la Unió Soviètica estableix: *«Els ciutadans de la U. R. S. S. tenen dret a l'assistència econòmica en llur vejesa, en cas de malaltia i de pèrdua de la capacitat de treball».*

Enguany s'invertirà en previsió social vint-i-sis de mil milions de rubles. A més, les organitzacions sindicals destinen grans quantitats per despeses les necessitats culturals i socials dels treballadors.

Tots aquests desembossaments per empresa de caràcter social i cultural augmenten el salari real dels treballadors en més d'una tercera part.

Aquests fets demostren que a la U. R. S. S. l'acumulació socialista va acompanyada del millorament constant del benestar material de les masses treballadores. Aquesta és una llei del desenvolupament de la societat socialista.

La cadira elèctrica, element de la columna vertebral de l'imperialisme ianqui

La revista «Etudes Soviétiques» ha publicat un article de l'escriptor soviètic K. Gladcov sobre la cadira elèctrica, aquest element, segons la justa definició de l'autor, de la columna vertebral de l'imperialisme ianqui, article del qual, pel seu interès, traduim aquests paràgrafs:

«El 1888, el Govern dels Estats Units legalitzava per decret la utilització penal de la cadira elèctrica.

La hipocresia nordamericana elevava un nadó d'aquest instrument. Será —deien— la pena de mort més «humana» del món, la mort «a l'estil d'una forma intravenosa». Com un sol—diu— cessaren de repetir aquests «humanistes».

«Avui, però, aquest enginy d'una «humanitat» tan perfecta es revela com un d'aquests blasfs que formen la base mateix de la «democràcia» al pais del dòlar.

A l'época en la qual la cadira elèctrica va fer la seva aparició, el corrent de 2.000 volts que indrcava llavors el límit de les possibilitats tècniques era temut, molts el feiren de vista legal, el corrent d'«execució». Amb tot, no es trigà gens a saber que en molts casos aquest corrent «feble del qual era, sembla, instantani, calia mantenir-lo cinc i deu minuts i, de vegades, més encara, per à provocar la mort. Es mostren que han estudiat les lesions provocades pel corrent elèctric han establert amb precisió que una tensió de 2.000 volts no pot provocar la mort en una persona sana menys que a conducció d'aplicarsa d'una forma prolongada. Un cor sa i un organisme normal poden resistir llarga estona dèbils a una tensió més elevada i, en comptes de sucumbir instantàniament, l'home allò que fa es pèl que una agonia lenta i cruel.

La premsa nordamericana s'ha fet ressò d'informacions segons les quals els condemnats executats per la cadira elèctrica «semblen no res pas com l'acció del corrent, sinó per l'esforçat del metge forense de la presó, que procedeix obligatòriament a fer l'autòpsia immediatament després de l'execució.

Tal com han declarat persones que han estat testimonis d'«execucions par la cadira elèctrica, la calgut donar sovint el corrent diverses vegades, per tal com el aplicat per ha mort a la primera descàrrega.

Els botxins i els carcellers es valen de tots mena de mitjans per augmentar l'acció del corrent: posen una esponja mullada damunt del cap del condemnat, just sota el principal electrode, augmenten les dimensions de les plaques de contacte damunt les quals el condemnat posa els peus...

Però malgrat tots aquests esforços, el corrent mata homes instantàniament els dèbils i els malaltis.

Quant als condemnats que tenen una forta constitució, resulta que bullen literalment en llur pròpia sang. La sang entra en ebullició dins les venes i les arteries, el cràni trenu tum, els cabells cauen, els vasos sanguinis esclaten.

Per augmentes tortures esgarrifoses «tan humans» el dia fatal del 29 d'agost del 1927 dos condemnats a morir els noms dels quals restaran gravats a la memòria per sempre més, Sacco, el qual va morir a 2.000 volts, i Vanzetti, mort després d'un corrent de 1.950 volts que dura set minuts.

La cadira elèctrica s'ha revelat com l'instrument de tortura més dolorós i més inquietant que el temps modern i iguala en horror els suplicis de la inquisició medieval.

Fa anys ja que es fan sentir les veus que surten de sotaterrani les cases de la población nordamericana i de tot el món per exigir l'abolició d'aquesta forma, la més cruel de totes, d'aplicar la pena de mort.

Una pila de vegades, mètges nordamericans sentinents «han destinat l'autorització de fer experiències durant dels anyelleats per la cadira elèctrica. Aquestes «altres vilies demostrar que en molts casos els reus podien tornar a la vida après haver-hi patit que el «condemnat» utilitza per a reanimar els electrocutats accidentals. Les autoritats s'han negat sempre brutalment a donar aquest permís.

Passa encara més. El Govern fa tot el que pot per impedir que la «vitat sobre la cadira elèctrica arribi al gran public. Fixant en 2.000 volts el màxim de tensió, la llei nordamericana «no» assumeix per res que «no pas com l'acció del corrent, sinó per l'esforçat del metge forense de la presó, que procedeix obligatòriament a fer l'autòpsia immediatament després de l'execució.

Tal com han declarat persones que han estat testimonis d'«execucions par la cadira elèctrica, ha calgut donar sovint el corrent diverses vegades, per tal com el aplicat per ha mort a la primera descàrrega.

Els botxins i els carcellers es valen de tots mena de mitjans per augmentar l'acció del corrent: posen una esponja mullada damunt del cap del condemnat, just sota el principal electrode, augmenten les dimensions de les plaques de contacte damunt les quals el condemnat posa els peus...

Però malgrat tots aquests esforços, el corrent mata homes instantàniament els dèbils i els malaltis.

Quant als condemnats que tenen

Sobretot quan aquests darrers temps la cadira elèctrica serveix, cada vegada més, per a suprimir obrers revolucionaris acusats d'haverse deixat agafar per les provocacions policiaques conjuntamades per l'Oficina federal d'investigació (que no ha deixat de perfeccionar els seus mètodes d'enjà que Hoover la va fundar. La burgesia nordamericana té necessitat de la cadira elèctrica igual que de l'església, la radió i el cinema, per aturar el poble i alliçonar-lo dels «inconvenients» que es a dir, en primer lloc d'aquells que lluiten per uns Estats Units realment democràtics.»

UN BALANÇ DELS EXITS de l'Exèrcit Popular xinès d'alliberament

El comunicat publicat pel l'estat major general de l'exèrcit popular xinès d'alliberament anuncia que al darrer mes de juny Tsang-Gai-Tsec havia perdut 155.950 soldats i oficials, entre els quals 97.130 han estat fets prisoners.

El mes de juny, les tropes de l'exèrcit popular havien alliberat 42 ciutats de districte.

Han estat fets presoners, dos generals del Kuomintang, sis dels quals pertanyien a l'exèrcit regular.

Els generals Li-Tsung-Din i Hu-Fu-Tsung que comandaven la 66 i la 17 divisió han estat morts al camp de batalla.

Entre les unitats destruïdes de l'exèrcit regular del Kuomintang, figuraven 2 divisions, 2 brigades, 10 regiments i 8 batallons. Entre les formacions destruïdes del mateix exèrcit hi a 4 brigades completes, 13 regiments i 32 batallons complets. Això representa un total de 2 estats majors de divisió, 33 regiments i 2 batallons.

El material de guerra capturat era el següent: 3.000 peces d'artilleria, entre les quals hi havia 53 canons llançaflames, 12 canons antiaeris, 24 morters llançaliquids, 14 peces antitanc, 2.727 metralladores lleugeres, 257 metralladores pesades, 4.410 metralletes, 84.078 fusells i carrabines, 3.162 pistoles, més de 9 milions de cartutxos, més de 31.000 projectils, més de 41.000 granades de mà i 51 motocicletes.

ELS "SECRETS" DEL CUOMINTANG

El dia 24 de juny, en plena sessió del llom legislatiu del Cuomintang, el ministre de Defensa Nacional, Ho ling Tsing es va veure obligat a donar explicacions sobre les «victòries absolutes» per l'Exèrcit d'alliberació. Declarà:

«Al cap de dos anys de guerra civil, les tropes del Cuomintang s'han trobat en inferioritat davant de les tropes comuniste des del punt de vista dels efectius i de l'armament.»

I per donar més força a les seves afirmacions l'«ex» va «llegir de «tres secretes sobre els efectius de les tropes del Cuomintang.

Les declaracions de Ho ling Tsing, en «esser «comegudes per la premsa, han provocat «pànic en els medis governamentals del Cuomintang. Es quatre hores, el diàlegs «ines ha per «ut «30 per cent de «ut «ut «ut.

Comentant aquest «esdeveniment, el «Hwa Shian Pao», diari de Hong-Kong, ha posat el crit al «ci dient que el ministre de Defensa havia «revelat els secrets de guerra, deliberadament» per tractar de justificar-se i que «li no era responsable de les derrotes dels seus exèrcits a la Xina del nord i que era Tchang Cai Xec, «en la seva qualitat de president, qui havia d'esser «julgat i reemplaçat per un altre».

Al CAP de DOTZE ANYS de la TRAICIO, FRANCO NO ESTA CONTENT

Amb motiu de celebrar el dotze aniversari de la seva traició a la pàtria, i de la seva agressió als pobles hispànics, Franco s'ha fet referogar sobre un segon de questions.

Tothom sap que a l'Espanya de Franco les preguntes i les respostes per a la premsa es preparen a la Dirección Gral. de Sartiges i la mateixa porta i en el mateix moment cap a les agències d'informació i les llotges.

Per aquesta raó cal veure en les «preguntes» dels «periodistes» i en les «respostes» del «Caudillo», la preocupació fonamental que avui té el règim franco-falangista.

La primera conclusió a la qual *Franco-farfan*, per la qual se cura de vestir-la amb aspiracions de perfeccionament del seu règim, es, no obstant, que *al cap de dotze anys de traició no està content* de com estan les coses al nostre país.

La segona conclusió es que la culpa de totes les dificultats amb que topa, la té l'«herència» que va trobar i li guerra que, segons ell, han fet els altres.

De passada i per nostre compte, volem dir que l'herència que Franco va trobar de cinc anys de vida republicana, fou d'augment de la producció agrícola i industrial, d'augment de la vida material de la población; d'augment dels centres d'ensenyament i d'assistència social; d'augment del prestigi del nostre país republicà en el camp democràtic internacional. Es doliu de recordar que aquesta herència fou destruïda per l'agressió feixista de Franco i Falange i per la guerra que va provocar amb la intervenció de l'Alemanya hitleriana i de la Italia de Mussolini.

L'herència, doncs, de la qual Franco parla, a més de les destruccions produïdes per el matèix, fou l'herència que les classes reaccionàries i militaristes ens havien deixat i de la qual va deixer el falangisme i l'agressió del dit de sotger de dominació monàrquica i feudal.

I, com si volguès donar una resposta, que no podrà donar mai de la seva traició i del crim de lesa patria i de lesa humanitat, encara li el cinisme de dir que el Espanya està malament, encara estaria pitjor si no s'hagués produït la sublevació falangista. Es per aquesta raó que l'autor de l'incendi d'un edifici quan el propietari li demana explicacions. Es l'intent de «tot-al-ultimatum» *«Estic de tot content; encara l'han quedat les parets. Pitjor hauria estat que hi hagués estat cremat el «tot».*

Però que vol mes l'autor de la devastació d'Espanya, de responsable de la mort d'un milió i mig d'espanyols que van ser el tribut que ha hipotecat la sobirania nacional, que ha venut trossos de la independència del país a les mes reactàries imperialistes, que ha arruinat les finances, ha destret la indústria, ha matat l'agricultura, ha sumergit la cultura amb el matèix acarnissamment que els homes?

Es que el règim de terror, de barbarie, de llàdrovat, de l'assassinat com a llei suprema de l'Estat nacional-sindicalista, podia haver donat res del que ara diu?

Es endebades que Franco, per a justificar els seus crims, posi als peus en el terreny, la tan trepitjat que van ser les lleis de la República.

No enganyara ningú. Per això el més sa dels pobles hispànics, dintre fora del país, s'alcen en un tan impuls per a a correjar el crit de patriotisme dels guerrillers de Llevant i Aragó que són l'expressió de la rebel·lia d'una pàtria que, trossejada pel franco-falangisme, està dividida i no tan sols que està dividida—i de presa, grapejada als Consells de Resistència—, a saltar definitivament al coll dels seus botxins i de tots els capitalistes que els fan el joc.

Els nostres pobles estan decidits a ter-ne-hi, i ho demostren, amb les sitjors de tant de crim, de dol i de tanta ruina nacional.

Assemblea de la U.G.T. al Sena i Sena i Oise

El Comité Interdepartamental del Sena i Sena i Oise de la Unió General de Treballadors d'Espanya convoca una assemblea general d'afiliats per al proper dissabte, dia 7, a les 2 de la tarda.

La reunió tindrà lloc al local de la Unió de Sindicats de la Regió Parisienca, 29, boulevard du Temple (Métro: República).

AIXEQUEM MES ALTA LA BANDERA DE L'INTERNACIONALISME PROLETARI

HAN passat dues setmanes d'«ençà que fou feta pública la resolució de l'Oficina d'Informació sobre la situació en el Partit Comunista Iugoslau (1). I és ben clar que des d'ara aquest remarquable document del marxisme-leninisme té una importància vital per a tot el moviment comunista del món.

Els Partits Comunistes i Obrers de tots els països treuen conclusions pràctiques de la resolució de l'Oficina d'Informació en adaptar-les a les condicions concretes de llur país, fixen un programa d'«ofici i de lluita «ofensiu «per a un «no «enfrontament «gràric dels rengles del Partit, cap al millorament del conjunt del treball ideològic, teòric i polític del Partit, «cap «a «l'«enfortiment «de la «vigilància revolucionària i de la «intransigència del Partit respecte totes les manifestacions del nacionalisme.

Estudiant la resolució de l'Oficina d'Informació, les masses del Partit consentiran atenció sobre llur «lucha «per «la «pureza «de «la «doctrina «leninista-stalinista «sobre «el «Partit, «la «doctrina «del «marxisme-leninisme referent a l'actitud d'un partit polític «en «les «seves «faltes, «a «desarrotllar «i «d'«enfortir «les «tradicions «internacionalistes «d'un «partit «marxista «sobre «els «altres «problemes «importants» «que «constitueixen «la «base «del «conjunt «de «l'«activitat «diària «pràctica «i «organitzativa «del «Partit.

En llurs resolucions, les «organitzacions «del «Partit «aproven «l'«acció «del «C. «C. «del «P. «C. «(b) «de «la «U.R.S.S. «(no «ha «pres «la «iniciativa «de «denunciar «la «impugnació falsa «del «C. «C. «del «Partit «Comunista «Iugoslau, «constatem, «com «ha, «per «exemple, «la «resolució «d'una «reunió «de «responsables «del «Partit «Comunista «Italià «a «Roma.

«La «contribució «decisiva «dels «companys «del «P.C. «(b) «de «la «U.R.S.S., «del «seu «C.C. «i «del «company «Stalin «a «posar «a «la «llum «del «dia «els «errors «i «a «la «condemna «de «les «desviacions «comeses «pels «dirigents «actuals «del «Partit «Comunista «Iugoslau».

La «reunió «dels «responsables «del «Partit «a «Budapest «

«saluda «els «Partits «Comunistes «i «Obrers «units «a «l'«Oficina «d'«Informació, «el «P.C. «(b) «de «la «U.R.S.S. «i «el «gran «guia «dels «treballadors «revolucionaris «del «món, «company «Stalin, «per «haver «revelat «i «posat «a «la «llum «del «dia, «amb «una «clarividència «i «una «lògica «revolucionàries, «l'error «dels «dirigents «del «Partit «Comunista «Iugoslau «amb «la «qual «han «pretesat «un «imprecisable «servei «a «la «lluita «contra «l'imperialisme, «a «la «causa «del «socialisme».

Després «de «la «publicació «de «la «resolució «de «l'Oficina «d'Informació «s'ha «posat «vers «com «s'ha «revelat, «d'una «forma «convincent «i «irrefutable, «la «força «indestructible «del «front «únic «comunista «que «ha «condemnat «per «unanimitat «la «política «contrària «al «Partit «Comunista «de «la «Iugoslàvia «i «de «la «U.R.S.S. «i «aprovat «completament «la «resolució «de «l'Oficina «d'Informació. «Per «altra «banda, «durant «aquest «període, «la «direcció «del «P. «C. «I., «en «la «persona «de «Tito, «Gardel, «Dilbas «i «Iancovitx, «s'ha «desmascarat «encara «més «i «ha «aparegut «davant «el «conjunt «del «camp «antiimperialista «i «democràtic «com «una «direcció «burgesa «nacionalista «i «antisoviètica «que «ha «traït «la «classe «obrera, «la «causa «de «la «independència «nacional «de «Iugoslàvia «i «que «ha «entrat «en «el «camí «irreversible «de «la «traició «i «de «la «complicitat «amb «l'«enemic «de «la «classe «obrera. «Els «dirigents «del «P. «C. «I. «intenten «enganyar «una «vegada «més, «el «Partit «i «el «poble «de «Iugoslàvia.

Les «faltes «grosseres «de «l'«actual «direcció «del «Partit «Comunista «Iugoslau «han «estat «condemnades «amb «unanimitat, «no «solament «pels «partits «afiliats «a «l'Oficina «d'Informació, «sinó «també «pels «partits «que «no «hi «són «afiliats. «Els «partits «Comunistes «d'Albania, «Gran «Bretanya, «Xina, «Xecoslovàquia, «Argentina, «Austràlia, «Dinamarca, «Bèlgica, «Holanda, «Finlandia, «el «Partit «Obrer «del «Canadà «i «dels «altres «països «condemnen «amb «vigor «la «posició «antiparti del «C. «C. «del «P. «C. «I., «perquè «considerent «que «els «dirigents «del «Partit «Comunista «Iugoslau «s'han «llançat «pel «camí «del «deshonor, «que «per «tots «llur «conducta «antisoviètica «donen «als «imperialistes «americans «l'esperança «de «veure restaurat «el «poder «de «l'imperialisme «en «els «països «de «democràcia «popular. «Sobreestimant «fortament «les «forces «i «les «possibilitats «de «Iugoslàvia, «els «actuals «dirigents «del «P. «C. «I. «s'imaginen «que «podran «salvaguardar «la «independència «del «país «edificant «socialisme «sense «el «sosteniment «dels «Partits «Comunistes «dels «altres «països, «sense «el «suport «de «la «U. «R. «S. «S. «i «de «les «democràcies «populars.

Els «Partits «Comunistes «i «Obrers «expressen «llur «indignació «davant «el «règim «terrorista «que «hi «ha «en «el «Partit «Comunista «Iugoslau, «en «el «qual «els «militants «del «Partit «no «tenen «pas «que «dir «igual «que «els «companys «Iutovitx, «Hebrang «i «altres, «detingats «per «haver «fet «crítica, «no «s'atreveixen «a «dir «quelque «cosa «que «sigui «contrària «a «les «directrices «del «dirigents «del «Partit «Comunista «Iugoslau, «cada «militant «del «qual «que «no «comparteix «les «concepcions «de «la «direcció «nacionalista «del «P. «C. «I. «i «que «sent «repugnància «pels «costums «humiliants «de «servilisme «respecte «la «persona «de «Tito «estableria «dintre «el «Partit, «és «amenaçat «de «cruels «represalies.

El «règim «terrorista «dintre «el «P. «C. «I. «s'ha «manifestat «igualment «en «les «pretenes «eleccions «dels «delegats «al «Cinquè «Congrés «del «Partit. «Els «dirigents «divorciats «del «Partit, «temerosos «de «les «masses «d'«afiliats «i «de «les «crítiques «que «les «masses «fan «a «la «línia «antiparti «i «antisoviètica, «obstinadament «desenvolupada «i «atapa «de «la «colla «nacionalista «de «Tito, «Gardel «i «companyia, «que «ha «isolat «el «Partit «Comunista «Iugoslau «i «l'ha «posat «fora «de «la «família «dels «Partits «Comunistes, «es «tal «que, «a «conseqüència «d'un «brutal «efegament «de «la «crítica «i «d'un «terror «no «gens «dissimulat, «les «forces «sanes «del «P. «C. «I., «úniques «capaces «de «representar «el «Partit «i «d'«expressar «els «seus «interessos «reals, «no «seran «admeses «al «Congrés.

Un «Congrés «del «Partit «convocat «en «les «condicions «d'un «tal «règim «terrorista «interior «no «pot «manifestar «certament «la ««unitat «monolítica «del «Partit» «al «voltant «de «la «qual «els «actuals «dirigents «del «P. «C. «I. «fan «tant «d'«enrenou «demagògic.

Un «Congrés «com «aquest, «la «composició «del «qual «s'ha «falsificat «i «en «el «qual «no «s'admet «res «que «una «tria «de «partidaris «segons «de «la «política «nacionalista «de «l'actual «P. «C. «del «P. «C. «I., «és «menys «que «impossible «de «manifestar «la «identitat «de «les «aspiracions «nacionalistes «del «grup «Tito, «Gardel, «Iancovitx «que «s'han «imposat «al «Partit, «que «han «traït «la «causa «de «l'internacionalisme «proletari «i «menysten «els «interessos «vitals «de «la «República «democràtica «popular «de «Iugoslàvia.

«La «desviació «del «nacionalisme, «—«ens «ensenya «el «company «Stalin—, «és «una «adaptació «de «la «política «internacionalista «de «la «classe «obrera «a «la «política «nacionalista «de «la «burgesia... «La «desviació «del «nacionalisme «estableix «els «interès «de «la ««seva «pròpia «burgesia «nacional... «amb «vistes «a «restaurar «el «capitalisme.»

La «línia «antipartit «i «antisoviètica «de «la «direcció «nacionalista «del «P. «C. «I. «ha «esdevingut «aquests «darrers «temps «un «dels «problemes «que «ocupen «a «tota «la «premsa «reaccionària «de «l'«estranger. «Es «per «casualitat? «Ben «segur «que «no!

El «creixement «de «les «forces «de «la «democràcia «i «del «socialisme «a «tot «el «món «provoca «la «inquietud «i «la «incertesa «del «dema «en «el «camp «imperialista. «Per «això «ara «els «medis «imperialistes «no «cerquen «a «dissimular «gens «la «satisfacció «i «el «desenvolupament «sensen «davant «la «posició «indidosament «antisoviètica «del «C. «C. «del «P. «C. «I.

En «els «medis «oficials «de «Washington «s'ha «comencat «a «repetir, «aquests «darrers «temps, «amb «una «insistència «sospecida, «que

«només «Tito «és «un «veritable «heroi «nacional «que «manifesta, «gràcies «a «la «seva «remarcable «capacitat, «una «aspiració «a «la «independència...».

Les «emissions «de «la «ràdio «nordamericana «i «britànica «exalten

«la «política «d'independència «de «Tito «i «els «seus «collegues»

i «declaren «que «el «Govern «de «Iugoslàvia

«aprecia «correctament «la «política «exterior «de «les «potències «occidentals»

com «una «política «que

«garantirà «la «independència «dels «països»

que

«l'amor «a «la «independència «i «la «valentia «manifestades «pel «mariscal «Tito «són «dignes «d'admiració».

Es «podrien «citar «molts «altres «comentaris «dels «medis «reaccionaris «estrangers «que «demostren «a «quin «punt «tant ««estimen «el «nacionalisme «burgès «del «Partit «Comunista «iugoslau, «l'orientació «nacionalista «dels «quals «pot «conduir «a «la «degeneració «de «Iugoslàvia «en «una «República «burgesa «ordinària «i «a «una «total «ruptura «de «les «relacions «amb «les «altres «imperialistes.

Es «comprèn «per «que «els «imperialistes «estableixen, «en «va. «Els «imperialistes «no «comprendran «mai «que «el «tan «simple «fet «de «la «Revolució «Bolchevique «de «les «faltes «del «Partit «Comunista «iugoslau, «una «crítica «sense «tenir «en «compte «les «persones, «no «pot «ser «el «signe «de ««««

De la guerra dels pobles hispànics contra el franquisme

Guàrdies civils que van a trets ells amb ells

Dos morts i un ferit greu

No se sap ben bé per què ha estat, però el cas és que els guàrdies civils destacats a Rincon de San Ginés, provincia de Córdova, van tenir fa unes tres setmanes una batussa que va fer córrer la sang entre ells mateixos. Es tractava d'una liquidació de comptes producte d'un robatori fet durant una ràtsia contra els pagesos andalusos, o bé era la conseqüència del pànic que s'ha apoderat de la guàrdia civil cada cop que ha de sortir a perseguir guerrillers?

Es fa difícil de saber-ho atesa la cura que la superioritat posa a silenciar incidents d'aquesta mena. Allò que se sap, però, és que els guàrdies de Rincon de San Ginés van començar tot d'una a disputar-se i, de les paraules més o menys gruixudes, van passar ràpid als fets. Les pistoles van envarrar-se d'imposar els criteris que els discursos no havien reeixit a fer prevaler. El resultat de la braonada fou que dos guàrdies van caure per terra per a sempre més, els anomenats Antonio Garcia Sanches i Manuel Ferris, costis a trets per llurs propis companys de cos.

Un tercer, anomenat Antonio Fogne, ferit de gravetat, hagué d'esser dut a l'hospital rajant sang per tot arreu.

Aquesta baralla sagnant té les mateixes característiques de la registrada fa poques setmanes a Peralta de la Sal, a la provincia d'Osca, i de la qual ja vam informar els nostres lectors. I no són pas les úniques, puix que sovintegen d'un quant temps ençà en diversos punts de la Península, tot plegat fill de com els «civils» tenen trencats els nervis a causa d'una guerra que a Espanya no ha acabat encara i que només pot acabar amb la victòria final de les forces republicana i antifranquistes.

El terror en un país ocupat militarment

El dia 11 de juliol, els guerrillers gallecs van sostenir combat amb els guàrdies civils del lloc d'Oleiros, provincia de la Coruyna.

Com que els soldats de la República van mantenir a ratlla les forces repressives, aquestes van acabar per retirar-se amb la ràbia que cal suposar i ho van fer pagar en la persona d'un jove anomenat Manuel Gómez Garcia que sortia d'un ball organitzat en el poblet de San Pedro, i el van cosir a trets, de resultes de la qual cosa va ingressar a l'hospital greument ferit.

Expulsats per nos voler fer d'assassins

La Direcció general de la guàrdia civil ha expulsat de l'Institut el capità Celestino Vela Blasco i els guàrdies José Garcia Estrudez, Jerónimo Martinez Maciano i Antonio Romero Moreñita per haverse negat a assassinar els fills del poble.

Heu's ací quatre homes que han comprès quin era llur deure i s'han negat a complir ordres criminals de llurs caps bestials i que l'Institut ha desconsiderat de la «benemerita».

Aquest és el camí que han de seguir els guàrdies civils que no volen sofrir el castig just del poble.

Els mercenaris del règim no fan presoners

Amb referència a l'acció registrada a Pazos de Sarreaus, de la qual donem compte en un altre lloc, tenim notícies que la guàrdia civil va detenir un guerriller, acusat de formar part de la unitat que es va defensar heroicament en aquest poblet de la provincia d'Orense.

De camí cap a la presó provincial, en arribar al peu d'un bosc, les persones que el duien van arrossegar-lo fins al primer arbre i el van clivellar a trets per l'esquena.

No cal dir que l'explicació oficial és que el detingut havia intentat «fugir».

La guàrdia civil no para d'assassinar

Complint ordres de la superioritat, la guàrdia civil guarda els presoners el temps just de portar-los fins fora dels nuclis urbans. Un cop lliures de testimonis enutjosos, els mànsers s'encarreguen de liquidar la qüestió.

Així ha ocorregut, novament, el 20 de juliol a Almeria en assassinar pel procediment d'intimidar els que diuen que fugen, el patriota José Ortega Fernàndez, acusat d'haver format part de la unitat guerrillera d'Antonio Manchon Jiménez, mort el 7 d'octubre del 1947, i evadit el 1945 de la colònia penitenciària de Dos Hermanas, a la provincia de Sevilla.

El dia 24, els guàrdies civils de Gijon van assassinar, quan el duien detingut, el minaire José Llanera Rozada, natural de Collada de Estebar, acusat de fer d'enllaç dels guerrillers.

L'obsessió d'agafar enllaços dels guerrillers

Les forces repressives que el franquisme envia a perseguir guerrillers tornen sempre o bé disminuïdes per les baixes deixades darmunt del terreny o sense cap guerriller al qual poder jutjar.

Per això es compensen amb la detenció d'enllaços pagesos agraïts a discreció en tots els pobles enclavats en les zones guerrilleres. En aquest aspecte no tenen fi ni compte les detencions operades de les quals donem tan sovint notícia.

En citarem algunes de noves.

A Ordenes, provincia de la Coruyna, el 22 de juliol foren detingut-ses pagesos, acusats de fer d'enllaç dels soldats de la independència nacional.

A la provincia de Lugo, el mateix dia en foren detinguts nou.

A la capital de Galicia, foren també duts a la presó, acusats del mateix delicte, un menyiminoni al qual la guàrdia civil ha torturat de valent, i una altra dona que diu que li ha estat trobada una pistola metralladora.

Segueix la llista de pagesos detinguts i torturats

Amb el pretext de sempre, acusats de servir d'enllaços dels guerrillers i de donar-los pa i llú, la guàrdia civil de Villanueva i Montoro, a la provincia de Córdova, va detenir fa uns quinze dies els veïns dels esmentats pobles Alfonso del Castillo i José Martinez.

No cal dir, per tal com és la regla, que els guàrdies van descarregar l'efecte de llur pànic i de llur ràbia en aquests dos dits detinguts, fets malbé en el curs de les interrogatoris a què han estat sotmesos per descobrir allò que no descobriexen mai: els campaments dels guerrillers que els donen lanta feina i que cada vegada n'hi ha més per tot arreu.

Cinc cents guàrdies detinguts per «negligència»

A les provincies de la zona guerrillera de Llevant i Aragó hi ha uns 500 guàrdies civils detinguts per haverse deixat a complir les ordres antiguerrilleres o per «negligències» en el compliment dels serveis encomanats.

At penal de San Miguel de los Reyes, les autoritats franquistes han habilitat una galeria especial amb capacitat per a 500 persones dedicada a allotjar els guàrdies civils detinguts pels motius abans mencionats. Sabem de font que aquesta galeria està sempre plena.

La majoria dels guàrdies civils detinguts per «negligències» del servei compleixen un mes de detenció, amb pèrdua de sou. La majoria d'aquests guàrdies civils no són expulsats del cos a la primera falta i únicament ho són en cas de reincidència.

Són els guàrdies civils, en canvi, els que demanen la baixa de l'Institut, sobretot els que estan destacats a les zones guerrilleres de Llevant i és la Direcció general de la guàrdia civil que es orga a accedir a aquestes baixes.

Un brigada de la Comandància de Badajoz processat

La Direcció general de la guàrdia civil ha circulat ordres perquè s'obri sumari judicial militar al brigada de la Comandància de Badajoz Manuel Puertolbuano Villar, el «Boletín Oficial del Cuerpo» és un comunicat de victòria de les forces guerrilleres.

LES ORDRES QUE NO ES COMPLEIXEN AMB PROU EXACTITUD

No tot marxa massa fi entre les forces franquistes de repressió! Els cops que els guerrillers donen a la guàrdia civil i la impossibilitat d'anular-les que el combatents de la República que estenen cada vegada més el cercle de llurs activitats, posa en un compromís els comandants de destacaments. La Direcció general de la guàrdia civil és cada cop més exigent i reclama èxits, reclama que s'extermini els guerrillers i que se li doni compte, dia darrera dia i amb força detalls, del resultat de les operacions. Aquest és el sentit de l'ordre circulada per la Direcció general de la guàrdia civil recordant la del 26 de març del 1947 en la qual s'estableix que els destacaments, tercels i comandàncies hauran de comunicar, tot seguit d'occorregut, qualsevol combat entre les seves forces i els guerrillers i el resultat.

El fet que la Direcció general de la Guàrdia civil en vegi obligada a demanar reiteradament a les unitats subordinades que se li doni compte de les operacions, quan això és una cosa tan elemental en tot cos d'ordre, demostra que els comandaments dels llocs d'arreu d'Espanya tenen tanta feina a anar d'un cantó a l'altre persseguint guerrillers que no els resta temps de redactar el comunicat diari a la superioritat. I, si per cas els en resta, prou feina tenen a dissimular la desmoralització de les forces que manen, cada dia més malaltes de la por insuperable que els domina cada cop que han de sortir en campanya.

Seixanta nou guàrdies morts el mes de juliol

La Direcció general de la guàrdia civil ha disposat que aquest mes d'agost es descompti a tots els membres del cos una quota extraordinària per a cobrir les pensions i socorsos mutus que s'han de pagar a les vídues i orfes dels 69 guardies civils morts durant el passat mes de juliol.

Aquesta xifra de defuncions no és pas normal. No tots ells han mort de mort natural ni molt menys, sinó que els guerrillers ni tenen una part ben important.

El creixent nombre de guàrdies civils que deixen la pell en la lluita contra els guerrillers explica la multitud de sumaria incoats per negligència entre una força que vivia de la por que feia entre els ciutadans indefensos. Ara la por ha canviat de cos, per tal com els guerrillers no perden ocasió de fer-los conèixer el gust de llurs balas.

Seixanta nou guàrdies civils morts en un mes és una xifra no gens despreciable. Aquesta llista de botxins morts, que ha publicat el «Boletín Oficial del Cuerpo» es

L'emigració republicana al costat dels guerrillers

La Unió d'Intel.lectuals Espanyols a França.

La Junta Directiva de la *Unió d'Intel.lectuals Espanyols a França* ha celebrat una reunió plenària amb l'assistència dels agrupors Quiroga Pla, general Herrera, Gómez Peinado, Peinado, Balcarlosa, Tuñon de Lara, Castro, Huerta, doctor Fernández Climerio, Sanz Aguado, Terrer, Montiel i G. Sadal. Per unanimitat s'acordà signar el document fet públic per les organitzacions d'intel.lectuals espanyols residents a México i en el qual aquestes s'adhereixen a la Crida guerrillera.

S'acordà també celebrar una sèrie d'actes per tal de mobilitzar els medis intel.lectuals i la democràcia mundial a favor dels guerrillers de Llevant i Aragó.

El President d'honor de la Unió, Pablo Picasso, i els senyors Martínez Risco, Moreno Canamero, Vinyes i Palmeiro que es troben fora de París enviaren llur adhesió els acords.

Els gallecs residents a Mèxic.

L'Alianza Nacional Gallega de México i els republicans gallecs que vinen en aquest país han atracat un document d'adhesió a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó en el qual es diu:

«L'Alianza Nacional Gallega i els republicans gallecs existents residents a México recullen amb entusiasme la Crida que ha fet l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó adreçada a tots els pobles de la Resistència i al poble espanyol per tal de crear el Consell Central de la Resistència i elaborar un Programa Nacional i Democràtic de Unió contra el franquisme i per la reconquesta de la República.»

Darrari del Programa de la Resistència, es diu:

«L'emigració gallega de México suggereix que en aquest Programa Nacional i Democràtic, com a tota la Resistència, han d'esser tinguts en compte els interessos diferenciats de Galicia vetllant en el seu Estatut autonòmic unitat pel poble gallec, aprovat pel Parlament de la República i refrendat per la lluita contra el franquisme.»

El document diu també:

«El moment àrmis és de crear també el Consell de la Resistència gallega com l'organisme superior d'unitat i de lluita del nostre poble.

«Cridem també el milió de gallecs d'América, des d'Alaska fins a l'Estret de Magallanes, que mobilitzin gota llur acció i desenvolupin els esforços més poderosos per recolzar la causa de la Resistència espanyola que és encara la causa de tota la humanitat progressiva.»

Signen aquest important document, entre altres personalitats, les següents:

Diputat Alfonso Pazos Cid; diputat Ribiano Fernández; Jesús Osorio i Tafall; Benjamín Balboa, enginyer; Adolfo Vázquez Humasqué; Ramon Troncoso Fernández; Eligio Ruiz; professor Luis Soto Fernández; Rafael Patiño; Darío Milagros González; Ignacio José Cardal Mateo; Jesús Dopico; doctor Antonio Fernández Carnicero; Juan López Dura; Secundino Fernández; Joaquín Barreiro Barcieda; doctor Manuel Fernández Márquez; Serafín G. Parente; Antonio Cordero Veloso; coronel J. Arce; doctor Martín Gromaz; Valentín Troncoso; doctor Francisco Comesaña; Alfredo Vázquez; Víctor Fernández; Celso Vila; Celestino López; Antonio Rodríguez; Juan García Gómez; doctor José García Cerrino; Nicolás Cid; Elías Arias Parga; doctor José M. Lema; Bernardo Alvares; José Fernández Fonteiro; Antonio Troncoso; Benito Recio Feijo; Jaime Martínez; Severino Pelin; J. Almeida; Manuel García Alonso; doctor Ramón Fernández; Maria Rosa; doctor Barja Cesonova. I seguetxen centenars d'altres signatures.

Cuba.

El passat dia 4 de juliol tingué lloc a Santa Clara un Pic dels treballadors del sucre de las Villas en el qual s'acordà una resolució d'adhesió i salutació a la Crida guerrillera.

La Joventut Obrera de Cuba ha aprovat una resolució d'adhesió a la Crida.

Diversos delegacions de partits i organitzacions republicanes espanyoles han signat una carta d'adhesió a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

Uruguai.

Feliciano Forneiro i Gumersindo Ruceta, president i secretari respectivament del Centre Democràtic Espanyol de Capurro han signat una carta d'adhesió i recolzament a l'Agrupació guerrillera de Llevant i Aragó.

Londres.

En grup de 37 espanyols que resideixen a Londres han signat una carta d'adhesió a la Crida. Un altre grup d'espanyols, entre els quals hi ha militants de diverses organitzacions i partits, han adreçat una carta al Cap del Govern de la República demanant que aquest recolzi la Crida guerrillera i posi tots els seus mitjans al servei de la constitució del Consell Central de la Resistència. Signen la carta 19 espanyols.

La Llar espanyola de Londres.

Amb motiu de 19 de juliol, la Llar Espanyola de Londres celebrà un acte al qual assistiren més de 200 persones. S'aprovà una resolució de salutació a la Crida guerrillera.

Marroc.

Un grup d'espanyols de diverses tendències polítiques i que viuen a Casablanca han adreçat una carta al Cap del Govern de la República demanant que aquest recolzi la Crida guerrillera i posi tots els seus mitjans al servei de la constitució del Consell Central de la Resistència. Signen la carta 19 espanyols.

Quaranta dos espanyols antics resistents exiliats polítics que viuen a Casablanca han adreçat una carta al Cap del Govern de la República demanant que aquest recolzi la Crida d'un Front Nacional Republicà i Democràtic i expressant-li llur adhesió a la Crida guerrillera.

Sena i Sena i Oise.

Heu's ací la relació de les darreres adhesions a la Crida guerrillera a aquests departaments:

Un grup d'espanyols de totes les tendències i que viuen a Joinville-le-Pont i Saint-Maurice.

Un grup de 112 espanyols que viuen a Plaine-Saint-Denis.

La secció de la F. E. R. E. F. d'Aubervilliers. Nou espanyols antifranquistes que viuen en un hotel de París i entre els quals hi ha comunistes, socialistes (grup Prieto), de la C. N. T. i sense partit.

Un grup de 22 espanyols de diverses ideologies que viuen a Issy-les-Moulineaux. Cinquanta espanyols que viuen a Villeneuve-Saint-Georges, Villeneuve - le - Roi, Crosnes, Montgeron, Yerres i Avignon (Yonne). Tots ells hi ha militants del P. C. d'Espanya, del P.S.U. de C., del P. S. O. E., de la C. N. T. i sense partit.

Un grup d'espanyols antifranquistes de diferents tendències que treuen de Gennevilliers 15 dies la fabrica *«Hencoil»* s'han adreçat al Cap del Govern de la República demanant que recolzi el Consell Central de la Resistència.

Isere.

Sòn molts els espanyols que viuen a Grenoble i han signat les adhesions individuals a la Crida guerrillera. Hi ha, entre ells, socialistes, republicans i sense partit.

Els espanyols que viuen a Villard Reonot, Lancey i Camp de Presney han signat una resolució d'adhesió a la Crida guerrillera. En el document figuren les signatures de 121 antifranquistes de diferents tendències.

Gard.

Els espanyols que viuen a Le Vigan han celebrat una reunió i han acordat adherir-se col.lectivament a la Crida guerrillera. Han signat l'adhesió 98 espanyols de diferents tendències.

A Alès s'ha celebrat recentment una reunió dels espanyols que viuen en aquesta localitat per a discutir la Crida guerrillera.

Hi han assistit membres del P. C. d'Espanya, del P. S. U. de C., de l'Esquerra Republicana de Catalunya, del P. S. O. E., de la C. N. T. i sense partit. Unànimement els reunits acordaren fer pública una resolució d'adhesió a la Crida guerrillera.

Alt Garona.

Els espanyols que viuen a Aspet han celebrat una reunió per a discutir la Crida guerrillera i s'hi han adherit. Firmen l'adhesió 14 antifranquistes de diferents ideologies.

A Tocosa, seguetxen recollint-se adhesions individuals a la Crida. Entre els signants hi ha comunistes, socialistes, ugetistes, cenetistes, membres d'Estat Català, d'Izquierda Republicana, de la Conjunció Republicana Resistent de Catalunya i sense partit. A Revel també s'han recollit una pila d'adhesions.

Bordeus.

Aquesta setmana darrera s'han signat 5 noves cartes col.lectives d'adhesió a la Crida guerrillera amb 46 signatures d'antifranquistes de totes les ideologies.

Pirineus Orientals.

Els espanyols que viuen a Cases de Pene han discutit la Crida guerrillera i han acordat adherir-s'hi. Signen l'adhesió 25 espanyols.

A Fillols, 19 espanyols han acordat també adherir-se a la Crida.

Adhesió del Secretariat de Catalunya de la U.G.T.

«El Secretariat de Catalunya de la U.G.T. ha acollit amb veritable emoció el manifest de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

Consequent amb la seva trajectòria d'unitat combatent antifranquista i interpretant la voluntat dels treballadors ugetistes, afiliats a l'Exili de Catalunya i en el manifest del Primer de Maig d'enguany, el Secretariat s'adhereix a la crida patriòtica de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó per la creació del Consell Central de la Resistència.

El Secretariat exhorta tots els afiliats, tant a l'interior com a l'exili, a que prestin llur suport decidit a la iniciativa que acaba de llançar l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó. Easems, els treballadors ugetistes hem de desplegar una activitat incansable per tal d'aconseguir que a Catalunya sigui una realitat, el més aviat possible, la formació del Consell Nacional de la Resistència, el qual s'integrarà al Consell Central.

La creació del Consell Central de la Resistència constituirà una decisiva aportació a la lluita dels pobles d'Espanya per la derrota de la sagnant tirania franquista, contra les maniobres dels capitulades, pel restabliment dels drets sindicals democràtics, pel benestar de la classe obrera i de les masses treballadores, per la reconquesta de la República, per les llibertats nacionals de Catalunya.

El Secretariat de Catalunya de la U.G.T. aprofita aquesta avinentesa per a trametre la seva salutació a totes les unitats guerrilleres, a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó especialment, per les seves gestes heroiques assolides en la lluita implacable contra el criminal règim de Franco.»

La unitat combatent és la victòria

L'EXPERIENCIA històrica, tant nacional com internacional, ens ha allicenat repetidament sobre el decisiu valor de la unitat de la classe obrera i de les forces populars en la lluita per la llibertat, la democràcia i el progrés. Assimilar aquesta experiència tan rica en ensenyances i treure'n les necessàries i profitoses conclusions ha estat i és una cosa vital per als nostres actes i conducta d'avui.

Oi més, quan hom no pot descendèixer que aquesta mateixa experiència l'han recollit també els enemics interiors i exteriors dels nostres pobles per a servir-se'n en profit propi.

La llicó de la història ens diu que cada vegada que les forces de la classe obrera i populars han marxat unides en el combat per un concret i comú objectiu, la victòria ha estat assolida; que, al contrari, quan elles han anat al combat dividides i dispersos, llurs possibilitats de victòria han restat fortament mermades i, en la majoria dels casos, s'ha traduït en greus i doloroses derrotes.

Correctament assimilada aquesta experiència de la unitat, ha permès a la classe obrera i a les forces populars d'assolir les esplèndides victòries i realitzacions democràtiques en la major part dels països de l'orient d'Europa. Ha permès, també, malgrat els obstacles, fer avançar en altres països la consciència unitària de les masses.

En el nostre camp nacional, aquesta experiència històrica no ha estat ni molt menys desaprofitada. Malgrat els esforços dels enemics de la unitat, ella il.lumina el camí pel qual avança la necessària unitat combatent de la classe obrera, de tots els republicans i antifranquistes.

I això us sòn paraules. En la fecunda realitat que es manifesta en les múltiples accions unitàries que es realitzen dintre i fora el país, promotedores de realitzacions d'unitat de caràcter superior. Accions que, per llur valum i maturatesa, donen plena significació a les paraules del nostre secretari general, company Comorera, quan, responent a les preguntes d'Ider Presse ens diu:

> «En definitiva, la unitat combatent dels espanyols s'imposarà malgrat les maniobres de la reacció interior i internacional que fomenta la divisió en el nostre camp obrer, republicà i antifranquista i especula amb ella.»

Naturalment, però, que per arribar a aquesta unitat combatent dels espanyols caldrà vencer encara seriosos i fortes dificultats. Pensar poder arribar-hi planerament seria tant com subestimar les forces dels enemics, llur capacitat de maniobra.

Els enemics reaccionaris saben prou bé allò que significa la nostra unitat per a la lluita. Saben, i per això la temen, que la nostra unitat combatent representa la victòria dels pobles hispànics, la victòria de la República.

La reacció interior i internacional, igual que el franquisme, sòn uns enemics dels nostres pobles; treballen per a impedir el triomf de la llibertat i de la democràcia a Espanya; sòn uns enemics de la República.

D'ací la raó per la qual no han deixat ni deixaran mai de maniebrar per a fomentar la divisió en el nostre camp obrer, republicà i antifranquista, a la qual cosa han pogut reeixir en part gràcies a la complicitat de certs dirigents que es diuen obrers i republicans.

Els enemics reaccionaris fomenten i volen la nostra divisió perquè els serveix. Car amb la nostra divisió, no solament debilitem el nostre front de combat, sinó que ensenyis hi especulen per tractar d'imposar llur política, que per ésser reaccionària, és totalment contrària als veritables interessos dels pobles d'Espanya.

Els esforços de la reacció interior i internacional no podran, però, impedir que la unitat combatent dels espanyols es vagi obrint pas victoriosament.

La classe obrera, les masses republicanes i antifranquistes han comprès ja i comprendran, cada vegada més, allò en ens portaria la nostra divisió i a qui serveix; han comprès que la nostra divisió fa la força dels enemics, facilita llurs plans.

Han comprès i el nostre Partit s'esforçarà perquè cada vegada ho comprenguin més, que és amb la lluita i únicament amb la lluita amida que podrem assolir el triomf republicà i democràtic. Que com més capaços serem d'avançar en el camí de la lluita més avançarem en el camí de la unitat. Que és amb la lluita que forjarem i estem forjant ja la indestructible unitat combatent dels espanyols, que serem forts, que derrotarem el franquisme i la reacció interior i internacional.

Per això el nostre Partit és tan implacable contra tots els enemics de la unitat combatent i d'aquells que la dificulten. Per això hem denunciat davant els ulls de la classe obrera i del poble tots aquells elements que en el nostre camp republicà actuen al servei de la reacció interior i internacional i l'ajuden es els seus propòsits.

Malgrem i lluitem per arribar com més aviat millor a la plena unitat combatent, perquè entenem que és el milió, el més fonamental, per alliberar els nostres pobles.

Ho patesa tota la trajectòria i conducta política del nostre Partit, animada sempre d'aquesta idea i voluntat unitària, per ésser ella la més patriòtica, la que miller serveix Catalunya i la República.

Reiteradament hem proclamat que l'eina de l'alliberament de la pàtria no podia ésser obra d'un sol partit, sinó la de tots els partits i organitzacions, la de tots els patriotes antifranquistes units. No una unitat formal ni teòrica, sinó combatent. Existent-se tots aquells que voluntàriament se'n vulguin excloure perquè han renegat dels ideals pels quals lluiten els nostres pobles, ideals de llibertat, de democràcia, d'independència i cohiberació nacionals.

Aquesta política d'unitat del nostre Partit, conseqüentment aplicada, està plenament reflectida en les cartes que la delegació del Comité Central del P. S. U. a l'interior ha adreçat al Comité Regional de la C. N. T. i a l'Esquerra Republicana a Catalunya, cridant-los a la responsabilitat i a l'entesa per la unitat combatent.

Darrerament, encara, és el nostre secretari general, company Comorera, que s'adreça als partits i organitzacions sindicals i populars catalanes, exhortant-les a complir el deure patriòtic i antifranquista d'adherir-se a la crida dels heroics guerrillers de Llevant i Aragó.

A marxar units en l'esforç d'elaborar el programa i de crear al Consell Central de la Resistència, òrgan dirigent i coordinador de la lluita de tots els pobles hispànics, a marxar units en l'esforç de dotar Catalunya del seu Consell Nacional de la Resistència, instruments segurs i decisius per al ràpid assoliment de la victòria. Que és i serà sempre la victòria de la nostra unitat combatent.

"Malgrat Franco i la seva policia terrorista "TREBALL" seguirà portant la veritat al poble"

ha dit la delegació a Catalunya del C. C. del P. S. U.

Heu's ací la Crida que la Delegació del Comité Central del nostre Partit a l'interior fa uns mòtiu de la reaparició de «TREBALL» fet en imprenta, després d'un temps d'aparèixer en multicopista a consequència del cop donat per la policia franquista contra el nostre òrgan central.

«Tenim avui la gran satisfacció de treure a la llum el número 54 de «TREBALL» amb lletres de molde.

El nostre valent portantveu bagué d'esser reprodut en multicopista durant un temps a conseqüència del cop que la policia ens donà.

Polo, Chinchilla i llurs bandes de criminals cregueren alesheres que havien acabat per sempre més amb «TREBALL», però s'equivocaren. «TREBALL» continuà sortint sense interrupció, i avui apareix de nou fet a la imprenta.

Cap policia, cap mesura repressiva no podrà acabar amb la publicació del nostre portantveu, perquè aquest no és un periòdic corrent. Les petites pàgines de «TREBALL» pregonen una causa que cap força humana no pot evitar que avanci cap a la victòria. «TREBALL» és el portantveu de la causa que portà al combat els herois del 19 de juliol, del 7 de novembre, de les batalles d'Aragó, del Segre i de l'Ebre; és el continuador de la lluita per la qual donaren llur vida Lina Odena, Sesé, Miret, Girabau i tants d'altres; està escrit amb la sang dels millors fills de la nostra classe obrera; és la beca per la qual parlen els que sofreixen la ignominiosa tirania franquista i lluiten per recobrar la pau, el pa i la llibertat.

«TREBALL» està arrelat en els més entranyables sentiments dels nostre poble i aquest fa i farà els esforços i sacrificis necessaris perquè segueixi denunciant el despotisme falangista, perquè es propaguin els anhels i lluites dels antifranquistes.

Per això estem segurs que l'ajut dels antifranquistes que ens ha permès mantenir fins avui el nostre periòdic, farà possible ara regularitzar i millorar la seva edició impresa.

LA DELEGACIÓ DEL C.C. DEL P.S.U. DE C. CRIDA ELS MILITANTS DEL NOSTRE PARTIT, ELS LECTORS I AMICS DE «TREBALL» I TOTS ELS ANTIFRANQUISTES, A RECAPTAR VINT MIL PESSETES EN DOS MESOS PER ASSEGURAR LA VIDA DEL NOSTRE PORTANTVEU.

Als seus lectors i amics confieu la tasca de garantir que «TREBALL» sorti cada vegada més ben presentat, augmenti sense interrupció el seu tiratge i porti la seva veu fins als més allunyats racons de Catalunya.

Mitjançant rifes, donatius, subscripcions, etc.:

RECOLLIM EN DOS MESOS VINT MIL PESSETES PER A «TREBALL»: TRIPLIQUEM EN EL MATEIX TEMPS EL NOMBRE DE LECTORS DEL NOSTRE PERIÒDIC. ENDAVANT EN LA LLUITA CONTRA FRANCO I PER LA REPÚBLICA!

La Delegació del C.C. del P.S.U. de C.»

L'aparició del número 54 de «TREBALL» assenyala un dia de festa per als obrers i els patriotes catalans. Perque el nostre poble ven en l'òrgan central del nostre Partit el seu orientador i guia en les grans batalles contra el franquisme i per la República.

«TREBALL» és el vehicle que difon i popularitza la línia del nostre Partit, que orienta i organitza.

«El diari—ha dit Lenin—és, no solament un propagandista i un agitador col.lectiu, sinó també un organitzador col.lectiu.»

I aquèst és el paper que «TREBALL», òrgan central del P.S.U. de C., juga avui, malgrat les terribles dificultats que cal vencer.

Fer aparèixer «TREBALL» no és una tasca fàcil. Sota el terror falangista, l'edició i distribució del nostre periòdic representa un problema constant que cal solucionar sobre la base d'un gran esforç i d'innombrables sacrificis.

Redactar, imprimir i distribuir «TREBALL», aconseguir el paper, cercar una imprenta, fer arribar els exemplars a les fàbriques, als mercats, a les casernes, als pobles de Catalunya, aconseguir els diners necessaris, col dir salvar perills constants, realitzar sacrificis, posar en joc gota la imaginativa i l'heroisme d'una pila de companys i amics, disposar d'una poderosa organització clandestina. Perque la policia franquista, sempre a l'aguait, persegueix, furiosa, el nostre portantveu.

Llibar i difondre «TREBALL» val dir exposar constantment la llibertat i la vida, sacrificar-ho tot. Perque Franco no perdona als seus enemics i menys quan aquests sòn comunistes, quan sòn lluitadors intransigents, incorruptibles, combatents d'avantguarda, fidels, fins a la mort, a la classe obrera, a la República i a Catalunya.

«Cap policia, cap mesura repressiva, no podrà acabar amb la publicació del nostre portantveu.—«epòpiqua, amb orgull la Crida de la Delegació del Comité Central, i els nostres companys segueixen aquesta difícil tasca que cal vencer contínuament i llur heroisme inesgotable perque l'òrgan central del P. S. U. de Catalunya no deixi d'aparèixer, perque la classe obrera i el nostre poble tentin, sempre, la veu amiga, orientadora i fidel que assenyala el camí a seguir.

Franco ha clavat cops al nostre Partit, ha sagnat la seva premsa de «TREBALL», ha detingut companys i amics, però «TREBALL» ha seguit aparèixent. La vera veu ha resonat de nou, tot seguit, en multicopista primer, imprès ben avui.

Quina sorpresa i quina ràbia impotent la dels botxins i la dels dir del franquisme en veure que llurs esforços sòn inútils! Que malgrat les detencions i «TREBALL» és seguit sortint, més combatiu cada dia, més estimat per la classe obrera i pel poble de Catalunya.

«TREBALL» és perseguit a sang i foc pel franquisme i aquest, és el nostre orgull. Perque és les armes enemics més aferrissats. Perque no claudiquem mai, perque no claudiquem, l'orgue de la classe obrera, no deixa de sonar, fa seva la nostra línia d'unitat combatent republicana i antifranquista. Perque la classe obrera de Catalunya veu en el P. S. U. el seu Partit, el Partit que no l'ha engatjat mai, que amagat fa ha dit la veritat, que desenmascara i combat els enemics de la classe obrera i del poble, que mena, infatigablement, el nostre poble per la República i la democràcia.»

* * *

«TREBALL» és petit, modest i perseguit. «ISCRA», «L'ESPUTNA», el primer periòdic fundat per Lenin, també era petit, modest i perseguit. Però d'aquèstes «ISCRA» que jugà un paper tan fonamental en l'organització i educació dels primers socialdemòcrates de la Rússia Tsarista ha sorgit la gran «PRAVDA» amb milions d'exemplars diaris.

«De l'esputna nasqué la flamèdeia el subtitol d' «ISCRA». D'aquèsta esparna encesa per Lenin va nèixer la formació de les forces revolucionàrii que arrasa fins als fonaments la monarquia fandal tsarista i el poble de la Rússia Tsarista ha estès part de la terra i obri per a les dites pobles el camí de llur emancipació total.

«TREBALL», aquesta esparna gloriosa alimentada amb la sang i els sacrificis dels millors fills de la classe obrera i del poble, està encencent la flama que consumirà el franquisme.

«TREBALL» esdevindrà també, novament, un gran diari amb centenars de milers d'exemplars i circulació diàriament. Avui, «TREBALL», compleix el seu paper d'avantguarda de la lluita antifranquista i republicana de Catalunya, malgrat els cops de tot l'aparell repressiu del franquisme.

Defensem «TREBALL», impulsar la seva difusió, assegurar la seva vida, fer-li arribar els mitjans materials que li sòn indispensables és una de les tàsques fonamentals i del deure de tots els militants, dels que estan a l'interior i també dels de fora.

Que tots els militants del nostre Partit coneguin el valor que té l'aparició clandestina de «TREBALL» i els sacrificis que comporta! Que tothom sàpiga que la vera veu del nostre partit a l'interior del país no podrà ésser ofegada mai. El nostre esforç, el de tots, ja l'ha donat! Necessari per assegurar aquèsta continuïtat.

(1) — Vegeu la informació publicada en el número 157 de «LLUITA» a dal dia 15 de juliol d'enguany.

Biblioteca de Catalunya
i Hemeroteca General
CEDOC